

El maig del 1968 un moviment revolucionari sacsejà França i les seues repercussions s'estengueren per tot el món. Els protagonistes foren, majoritàriament, joves nascuts després de la Segona Guerra Mundial. Com ha indicat el professor Michel Lobrot, es va impulsar el diàleg i la participació, es propugnà l'autogesió i es posà en pràctica una liberalització dels costums: estava "prohibit prohibir". Es va tractar d'una reacció contra el conservadorisme de la societat francesa, tant el de dreta, representat políticament pel gaullisme, com el d'esquerra, representat pel comunisme de Georges Marchais, eminentment estalinista.

Els elements més polititzats pertanyien tots a una esquerra no controlada per Moscou: troskistes, anarquistes i maoistes. En aquella època proliferaren per tot Europa els partits i organitzacions marxistes-leninistes i maoistes.

El maoisme considerava que l'URSS havia traït la causa de la revolució mundial. Els bolxevics s'havien convertit en una casta burocràtica que oprimia el poble soviètic i l'Exèrcit Roig es repartia el món amb "l'imperialisme ianqui" i tiranitzava els satèl·lits d'Europa. Es considerava que el

El nostre maoisme

"Amb el 'Llibre roig' de Mao com a nova Bíblia, els marxistes-leninistes maoistes criticaren l'autoritarisme breznevità, participaren de manera entusiasta en la lluita antifranquista, donaren suport al moviment obrer i, sovint, connectaren amb moviments socials com l'ecologisme, el feminisme, l'antimilitarisme o els nacionalismes de les nacions sense estat"

1936, el 1945 i el 1968 els partits comunistes estalinistes havien obstaculitzat les lluites revolucionàries impulsades per la classe obrera.

Aquesta interessant crítica a l'URSS i al comunisme prosoviètic es conjugava amb una sorprenent fascinació per la Xina de Mao i pels seus principis teòrics. En una data tan tardana com 1976, Carlos Trías considerava que els principis més interessants del maoisme eren "comptar primer amb les pròpies forces", així com "mantenir la independència dels partits i les classes en el si de les aliances" i "partir de les masses per tornar a les masses".

Evidentment, es tractava d'un miratge. Mao Zedong governà com un autòcrata, engegà polítiques econòmiques desastroses (el "Gran Salt Endavant") i impulsà una revolució cultural que intentava suprimir el passat i que tenia un cost humà i econòmic tan elevat que encara ara no ha estat definitivament avaluat.

Amb el *Llibre roig* de Mao com a nova Bíblia, els marxistes-leninistes maoistes, sortosament, no van poder imposar cap revolució cultural, però impulsaren una encertada crítica a l'autoritarisme breznevità, participaren de manera entusiasta en la lluita antifranquista, donaren suport al moviment obrer i, sovint, connectaren amb nous moviments socials com l'ecologisme, el feminisme, l'antimilitarisme o els nacionalismes de les nacions sense estat.